Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

13. prosince 2012*

„Nařízení (ES) č. 1896/2006 — Řízení o evropském platebním rozkazu — Návrh na vydání rozkazu, který nesplňuje formální požadavky stanovené vnitrostátními právními předpisy — Taxativní povaha požadavků, které musí návrh splňovat — Možnost požadovat úroky narostlé do data zaplacení jistiny“

Ve věci C-215/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Polsko) ze dne 11. dubna 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 9. května 2011, v řízení

Iwona Szyrocka

proti

SiGer Technologie GmbH,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, M. Ilešič (zpravodaj), E. Levits, J.-J. Kasel a M. Safjan, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc-Sławiczek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. dubna 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za polskou vládu M. Szpunarem a M. Arciszewskim, jakož i B. Czech, jako zmocněnci,

— za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

— za portugalskou vládu L. Fernandesem, jako zmocněncem,

— za finskou vládu M. Pere, jako zmocněnkyní,

— za vládu Spojeného království S. Ossowskim, jako zmocněncem,

— za Evropskou komisi A.-M. Rouchaud-Joët a K. Herrmann, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. června 2012,

* Jednací jazyk: polština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. L 399, s. 1).

2 Tato žádost byla podána v rámci řízení o evropském platebním rozkazu zahájeného I. Szyrockou, s bydlištěm v Polsku, proti SiGer Technologie GmbH, se sídlem v Německu.

Právní rámec

Nařízení č. 1896/2006

3 Osmý, devátý, desátý a jedenáctý bod odůvodnění nařízení č. 1896/2006 uvádí:

„(8) Z toho vyplývající překážky, které v přeshraničních případech brání přístupu k účinné spravedlnosti, jakož i narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, které je důsledkem nerovnováhy ve fungování procesních prostředků dostupných věřitelům v různých členských státech, vedou k potřebě právní úpravy Společenství zaručující rovné podmínky věřitelům i dlužníkům v celé Evropské unii.

(9) Účelem tohoto nařízení je zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit řízení o sporech v přeshraničních případech týkajících se nesporných peněžních nároků […].

(10) Řízení zavedené tímto nařízením by mělo sloužit jako dodatečný a volitelný prostředek pro žalobce, který má nadále možnost využít řízení podle vnitrostátního práva. Toto nařízení také nenahrazuje ani neharmonizuje stávající mechanismy vymáhání nesporných nároků podle vnitrostátního práva.

(11) Řízení by se v co největší míře mělo zakládat na použití vzorových formulářů pro komunikaci mezi soudem a stranami, což usnadní administrativu spojenou s řízením a umožní využití automatizovaného zpracování údajů.“

4 Šestnáctý bod odůvodnění uvedeného nařízení uvádí, že „[s]oud by měl posoudit návrh včetně otázky příslušnosti soudu a popisu důkazních prostředků na základě informací poskytnutých ve formuláři návrhu. To soudu umožní přezkoumat zjevnou podstatu nároku a mimo jiné vyloučit zjevně neopodstatněné nároky nebo nepřípustné návrhy“.

5 Podle dvacátého devátého bodu odůvodnění nařízení č. 1896/2006 je cílem uvedeného nařízení „zavedení jednotného rychlého a účinného mechanismu vymáhání nesporných peněžních nároků v celé Evropské unii“.

6 Článek 1 odst. 1 nařízení č. 1896/2006 stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je:

a) zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit soudní řízení týkající se nesporných peněžních nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně;

[…]“

7 Článek 2 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na občanské a obchodní věci v přeshraničních případech, bez ohledu na povahu soudu. […]“

8 Článek 3 odst. 1 uvedeného nařízení uvádí:

„Pro účely tohoto nařízení se přeshraničním případem rozumí případ, ve kterém má alespoň jedna ze stran bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu, u něhož byl podán návrh na vydání platebního rozkazu.“

9 Článek 4 téhož nařízení uvádí:

„Řízení o evropském platebním rozkazu se zavádí za účelem vymáhání peněžitých pohledávek na určitou částku, jež jsou splatné v době, kdy je podán návrh na vydání evropského platebního rozkazu.“

10 Článek 6 odst. 1 nařízení č. 1896/2006 stanoví:

„Pro účely použití tohoto nařízení se příslušnost soudu určí v souladu s příslušnými pravidly práva Společenství […]“

11 Článek 7 tohoto nařízení stanoví:

„1. Pro podání návrhu na vydání evropského platebního rozkazu se použije vzorový formulář A uvedený v příloze I.

2. V návrhu se uvádí:

a) jména a adresy stran a případně jejich zástupců a název a adresa soudu, ke kterému se návrh podává;

b) výše nároku, včetně jistiny a případně úroku, smluvních pokut a nákladů;

c) v případě požadovaného úroku úroková sazba a období, za něž je tento úrok požadován, pokud není k jistině automaticky připočten zákonný úrok podle právních předpisů členského státu původu;

d) žalobní důvod včetně popisu okolností, kterých se žalobce dovolává jako základu nároku a případně požadovaného úroku;

e) popis důkazních prostředků podporujících nárok;

f) odůvodnění příslušnosti soudu,

a

g) přeshraniční povaha případu ve smyslu článku 3.

3. V návrhu žalobce prohlásí, že poskytnuté informace jsou podle jeho nejlepšího vědomí a svědomí pravdivé a že si je vědom toho, že jakékoli úmyslné nepravdivé prohlášení by mohlo vést k odpovídajícím sankcím podle právních předpisů členského státu původu.

4. V dodatku návrhu může žalobce sdělit soudu, že nesouhlasí s převedením věci do běžného občanského soudního řízení […], pokud žalovaný podá odpor. To žalobci nebrání, aby o tom soud informoval i později, avšak v každém případě před vydáním rozkazu.

5. Návrh se podává v listinné podobě nebo prostřednictvím jiných komunikačních prostředků včetně elektronických, které členský stát původu přijímá a které jsou k dispozici i pro soud původu.

6. Návrh podepisuje žalobce nebo případně jeho zástupce. […]“

12 Článek 11 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Soud návrh odmítne, pokud:

a) nejsou splněny požadavky stanovené v článcích 2, 3, 4, 6 a 7,

[…]“

13 Článek 12 odst. 3 téhož nařízení zní:

„V evropském platebním rozkazu bude žalovaný poučen, že má možnost:

a) zaplatit žalobci částku uvedenou v rozkazu,

[…]“

14 Článek 25 nařízení č. 1896/2006 stanoví:

„1. Soudní poplatky za řízení o evropském platebním rozkazu a za běžné občanské soudní řízení, které následuje v případě podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu v členském státě, dohromady nepřevýší soudní poplatky běžného občanského soudního řízení bez předchozího řízení o evropském platebním rozkazu v tomto členském státě.

2. Pro účely tohoto nařízení se soudní poplatky skládají z poplatků a výloh, které mají být soudu uhrazeny a jejichž výše je stanovena podle vnitrostátních právních předpisů.“

15 Článek 26 tohoto nařízení uvádí:

„Veškeré procesní otázky, jež nejsou konkrétně upraveny tímto nařízením, se řídí vnitrostátním právem.“

16 Příloha I uvedeného nařízení obsahuje formulář A, nadepsaný „Návrh na vydání evropského platebního rozkazu“.

17 Bod 7 pokynů, nadepsaných „Pokyny pro vyplnění formuláře návrhu“, nacházející se v příloze I téhož nařízení stanoví:

„Úroky. Jsou-li požadovány úroky, mělo by to být uvedeno u každého nároku […] podle kódů uvedených ve formuláři. […] Požaduje-li se úrok za období trvající až do rozhodnutí soudu, poslední políčko [do] se nevyplní. […]“

18 Formulář E pro vydání evropského platebního rozkazu se nachází v příloze V nařízení č. 1896/2006.

Polské právo

19 Článek 187 odst. 1 občanského soudního řádu stanoví, že ve věcech týkajících se majetkových práv musí návrh uvádět hodnotu předmětu sporu, ledaže tento předmět představuje uvedenou peněžní částku.

20 Článek 130 odst. 1 občanského soudního řádu stanoví důsledky podání návrhu, který má formální vady. Podle tohoto ustanovení soud zpravidla žalobce vyzve, aby ve lhůtě jednoho týdne návrh opravil, doplnil nebo aby zaplatil příslušný poplatek, jinak je mu procesní písemnost vrácena.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

21 Iwona Szyrocka s bydlištěm v Polsku podala dne 23. února 2011 u předkládajícího soudu návrh na vydání evropského platebního rozkazu proti společnosti SiGer Technologie GmbH se sídlem v Tangermünde (Německo).

22 Při přezkumu uvedeného návrhu předkládající soud konstatoval, že tento návrh nesplňuje některé formální požadavky stanovené polským právem, a zejména, že neuvádí, jak je požadováno polským právem, hodnotu předmětu sporu v polské měně, aby bylo možné vypočítat soudní poplatek. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že I. Szyrocka ve formuláři návrhu na vydání evropského platebního rozkazu uvedla výši jistiny v eurech. Mimoto předkládající soud zdůrazňuje, že I. Szyrocka v tomto formuláři uvedla, že požaduje zaplacení úroků od určeného data do data zaplacení jistiny.

23 Za těchto podmínek se Sąd Okręgowy we Wrocławiu rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má být článek 7 [nařízení č. 1896/2006] vykládán v tom smyslu, že:

a) taxativním způsobem upravuje veškeré požadavky, které musí splňovat návrh na vydání evropského platebního rozkazu, nebo v tom smyslu, že

b) pro takový návrh stanoví pouze minimální požadavky a na otázky, které nejsou v tomto ustanovení upraveny, se použijí vnitrostátní právní předpisy?

2) V případě kladné odpovědi na [první] otázku [pod písm. b)], je nutno – pokud návrh nesplňuje formální požadavky podle právních předpisů členského státu (např. nebyla přiložena kopie návrhu pro protistranu nebo v něm není uvedena hodnota předmětu sporu) – požádat žalobce o doplnění návrhu podle vnitrostátních právních předpisů ve smyslu článku 26 nařízení č. 1896/2006 anebo článku 9 téhož nařízení?

3) Má být článek 4 nařízení č. 1896/2006 vykládán v tom smyslu, že charakteristické znaky peněžité pohledávky uvedené v tomto ustanovení, tzn. výše pohledávky vyčíslená na ‚určitou částku' a splatnost pohledávky v okamžiku podání návrhu na vydání evropského platebního rozkazu, se vztahují výlučně na jistinu, nebo v tom smyslu, že se vztahují rovněž na úrok z prodlení?

4) Má být čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1896/2006 vykládán v tom smyslu, že v řízení o evropském platebním rozkazu – pokud právní předpisy členského státu původu nestanovují automatické připočtení úroku – mohou být kromě jistiny uplatňovány:

a) veškeré úroky včetně tzv. otevřených úroků (vypočtené od přesně určeného data splatnosti do data zaplacení neurčeného konkrétním dnem, např. ‚ode dne 20. března 2011 do data zaplacení');

b) pouze úroky vypočtené od přesně určeného data splatnosti do dne podání návrhu nebo do dne vydání platebního rozkazu;

c) výlučně úroky vypočtené od přesně určeného data splatnosti do dne podání návrhu?

5) Jak má v případě kladné odpovědi na [čtvrtou] otázku [pod písm. a)] soud v platebním rozkazu podle nařízení č. 1896/2006 formulovat rozhodnutí o úrocích?

6) Kdo má v případě kladné odpovědi na [čtvrtou] otázku [pod písm. b)] povinnost uvést výši úroku: žalobce nebo soud z úřední povinnosti?

7) Má žalobce v případě kladné odpovědi na [čtvrtou] otázku [pod písm. c)] povinnost uvést v návrhu výši vypočteného úroku?

8) Musí soud, pokud žalobce nevypočítá úrok požadovaný do podání návrhu, vypočítat tento úrok z úřední povinnosti nebo místo toho požádat žalobce o doplnění návrhu podle článku 9 nařízení č. 1896/2006?“

K předběžným otázkám

K první otázce

24 Svou první otázkou se předkládající soud táže, zda článek 7 nařízení č. 1896/2006 musí být vykládán v tom smyslu, že taxativním způsobem upravuje požadavky, které musí splňovat návrh na vydání evropského platebního rozkazu, nebo zda obsahuje pouze minimální požadavky pro tento návrh a všechny ostatní formální požadavky, které nejsou v tomto ustanovení upraveny, upravuje vnitrostátní právo.

25 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba odkázat jak na znění článku 7 nařízení č. 1896/2006, tak na systematiku a účel tohoto nařízení.

26 Nejprve je třeba připomenout, že článek 7 uvedeného nařízení obsahuje řadu požadavků na obsah a formu návrhu na vydání evropského platebního rozkazu. Upravuje tak zejména požadavek podání takového návrhu prostřednictvím vzorového formuláře, náležitosti návrhu, prohlášení žalobce o pravdivosti informací poskytnutých v tomto návrhu, možnost žalobce sdělit soudu, že nesouhlasí s převedením věci do běžného občanského soudního řízení, jakož i způsoby podepisování tohoto návrhu.

27 Je třeba konstatovat, že znění uvedeného článku neobsahuje nic, co by umožňovalo učinit závěr, že členské státy mají možnost ukládat další požadavky stanovené jejich vnitrostátním právem ohledně návrhu na vydání evropského platebního rozkazu.

28 Jak totiž jasně vyplývá z odst. 2 písm. c), odst. 3, 5 a 6 článku 7 nařízení č. 1896/2006, pokud toto ustanovení opravňuje členské státy, aby svým vnitrostátním právem upravily některá specifická hlediska požadavků, které musí splňovat návrh na vydání evropského platebního rozkazu, stanoví tak výslovně. Naproti tomu není v tomto článku uveden žádný výslovný nebo implicitní odkaz, který by všeobecně opravňoval k uložení dalších požadavků stanovených vnitrostátním právem členských států.

29 Dále je tento doslovný výklad podpořen systematikou nařízení č. 1896/2006. V této souvislosti je třeba zaprvé zdůraznit, jak vyplývá z bodu 16 odůvodnění tohoto nařízení, že soud, jemuž byl předložen spor, musí posoudit návrh na vydání evropského platebního rozkazu pouze na základě informací poskytnutých v tomto návrhu. Zadruhé ani články 2 až 4 a 6 uvedeného nařízení, jež upřesňují

některé požadavky, jimž podléhá vydání evropského platebního rozkazu, nestanoví nijakou možnost uložení dalších požadavků na základě vnitrostátního práva členských států. Navíc podle čl. 11 odst. 1 písm. a) téhož nařízení má pouze nesplnění požadavků stanovených v článcích 2 až 4, 6 a 7 tohoto nařízení za následek odmítnutí návrhu na vydání evropského platebního rozkazu.

30 Konečně je třeba připomenout, jak vyplývá z čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1896/2006, že účelem tohoto nařízení je zejména zjednodušit a urychlit soudní řízení týkající se nesporných peněžních nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně. Jak uvádějí osmý, desátý a dvacátý devátý bod odůvodnění uvedeného nařízení, přestože toto nařízení nenahrazuje ani neharmonizuje vnitrostátní mechanismy vymáhání nesporných nároků, zavádí za účelem dosažení tohoto cíle jednotný nástroj vymáhání takových nároků zaručující rovné podmínky věřitelům i dlužníkům v celé Unii.

31 Uvedený cíl by byl přitom zpochybněn, kdyby členské státy mohly ve svých vnitrostátních právních úpravách obecně stanovit dodatečné požadavky, které musí splňovat návrh na vydání evropského platebního rozkazu. Takové požadavky by totiž měly za následek nejen uložení různých požadavků v jednotlivých členských státech na takový návrh, nýbrž by vedly i ke zvýšení složitosti, trvání a nákladů na řízení o evropském platebním rozkazu.

32 Jedině výklad, podle kterého článek 7 nařízení č. 1896/2006 taxativním způsobem upravuje požadavky, které musí splňovat návrh na vydání evropského platebního rozkazu, tedy zaručuje dodržení cíle uvedeného nařízení.

33 Pokud jde konkrétně o otázku, zda vnitrostátní soud může za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené v původním řízení, vyzvat žalobce, aby doplnil návrh na vydání evropského platebního rozkazu tak, že uvede hodnotu předmětu sporu v polské měně s cílem umožnit výpočet soudního poplatku, je třeba konstatovat, že se tento soud může za tímto účelem opírat o čl. 25 odst. 2 nařízení č. 1896/2006, podle kterého je výše soudních poplatků stanovena podle vnitrostátního práva.

34 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že při neexistenci harmonizace vnitrostátních mechanismů vymáhání nesporných nároků jsou procesní podmínky pro stanovení výše soudních poplatků s výhradou podmínek uvedených v článku 25 uvedeného nařízení součástí vnitrostátního právního řádu členských států na základě zásady procesní autonomie členských států. Tyto podmínky však nesmějí být méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu (zásada rovnocennosti), ani nesmějí být upraveny tak, aby v praxi znemožňovaly nebo nadměrně ztěžovaly výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, bod 46 a citovaná judikatura).

35 Z toho plyne, že vnitrostátní soud má v zásadě možnost získat informace o hodnotě předmětu sporu podle podmínek stanovených jeho vnitrostátním právem za předpokladu, že procesní požadavky související s určením soudních poplatků nemají za následek ani nadměrné prodloužení řízení o evropském platebním rozkazu ani odmítnutí návrhu na takový rozkaz.

36 Za těchto podmínek je třeba na první položenou otázku odpovědět, že článek 7 nařízení č. 1896/2006 musí být vykládán v tom smyslu, že taxativním způsobem upravuje požadavky, které musí splňovat návrh na vydání evropského platebního rozkazu. Vnitrostátní soud může na základě článku 25 uvedeného nařízení a s výhradou podmínek uvedených v tomto článku určit výši soudních poplatků podle podmínek stanovených jeho vnitrostátním právem za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu, a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem.

K druhé otázce

37 Vzhledem k odpovědi podané na první otázku není namístě odpovídat na druhou otázku.

Ke třetí a čtvrté otázce

38 Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda článek 4 a čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1896/2006 musejí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby žalobce mohl v rámci návrhu na vydání evropského platebního rozkazu požadovat úroky za období od data jejich splatnosti do data zaplacení jistiny.

39 Úvodem je třeba připomenout, že podle článku 4 nařízení č. 1896/2006 musejí být peněžité pohledávky, jejichž vymáhání je navrhováno v rámci řízení o evropském platebním rozkazu, vyčísleny na určitou částku a být splatné, zatímco čl. 7 odst. 2 písm. c) uvedeného nařízení stanoví, že jsou-li požadovány úroky z pohledávky, návrh na vydání platebního rozkazu musí uvádět úrokovou sazbu a období, za něž jsou tyto úroky požadovány.

40 Pokud jde zaprvé o otázku, zda musejí být úroky požadované v rámci řízení o evropském platebním rozkazu vyčísleny na určitou částku a být splatné ve smyslu článku 4 nařízení č. 1896/2006, je třeba konstatovat, že doslovný výklad tohoto článku neposkytuje v tomto ohledu přesný údaj vzhledem zejména k tomu, že toto ustanovení obecně odkazuje na „peněžní nároky“, které mohou být požadovány v rámci řízení o evropském platebním rozkazu.

41 Je třeba nicméně zdůraznit, že z kontextu, do něhož toto ustanovení náleží, a zejména z jeho výkladu ve spojení s čl. 7 odst. 2 písm. c) uvedeného nařízení, vyplývá, že se požadavky vyčíslení na určitou částku a splatnosti pohledávky uvedené v tomto ustanovení netýkají úroků.

42 Jak totiž správně zdůrazňuje Evropská komise, žádné ustanovení nařízení č. 1896/2006 od žalobce nevyžaduje, aby ve svém návrhu na vydání evropského platebního rozkazu uvedl přesnou výši úroků. Konkrétně čl. 7 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení pouze stanoví, že v případě, kdy jsou požadovány úroky z pohledávky, je třeba uvést úrokovou sazbu a období, za které jsou tyto úroky požadovány, což se ostatně odráží ve formuláři návrhu na vydání evropského platebního rozkazu obsaženém v příloze I uvedeného nařízení.

43 Pokud jde zadruhé o otázku, zda čl. 7 odst. 2 písm. c) brání návrhu na zaplacení úroků za období od data jejich splatnosti do data zaplacení jistiny, je třeba zdůraznit, že toto ustanovení nevyžaduje uvedení výše úroků v návrhu na vydání platebního rozkazu ani neuvádí datum, do kterého mohou být tyto úroky požadovány.

44 Za těchto okolností je třeba vykládat uvedené ustanovení zejména ve světle účelu nařízení č. 1896/2006, kterým je, jak je uvedeno v bodě 30 tohoto rozsudku, nejen zavedení jednoduchého, rychlého a účinného mechanismu vymáhání nesporných peněžních nároků, nýbrž i snížení nákladů na takové řízení.

45 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že výklad čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1896/2006, který by zbavil žalobce možnosti požadovat úroky narostlé do data zaplacení jistiny, by nebyl v souladu s uvedeným účelem. Generální advokát v bodě 66 svého stanoviska poukázal na to, že kdyby návrh na zaplacení úroků musel být omezen na úroky splatné k datu podání návrhu na vydání evropského platebního rozkazu nebo datu vydání takového rozkazu, mohl by žalobce získat celkovou výši úroků splatných do data zaplacení jistiny pouze podáním několika po sobě jdoucích návrhů, a sice počátečního návrhu, kterým by se domáhal zaplacení jistiny a splatných úroků, po kterém by následoval návrh na zaplacení zbývajících úroků za období od podání počátečního návrhu nebo od vydání platebního rozkazu do zaplacení jistiny.

46 Je tak nutno konstatovat, že výklad čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1896/2006, který by neumožňoval požadovat úroky narostlé do data zaplacení jistiny, by mohl prodloužit dobu trvání a zvýšit složitost a náklady na řízení o evropském platebním rozkazu.

47 Takový výklad by ostatně mohl odradit žalobce od zahájení řízení o evropském platebním rozkazu a pobízet ho spíše k využití vnitrostátních řízení, která mu umožňují získat celkovou výši úroků. I když je zajisté skutečností, jak uvádí bod 10 odůvodnění nařízení č. 1896/2006, že řízení zavedené tímto nařízením představuje ve vztahu k řízením podle vnitrostátního práva pouze dodatečný a volitelný prostředek, nic to nemění na tom, že pro to, aby toto řízení představovalo skutečnou volbu pro věřitele, musejí mít tito věřitelé možnost uplatnit v tomto řízení tatáž práva jako ve vnitrostátních řízeních.

48 Článek 4 a čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1896/2006 tedy nebrání tomu, aby žalobce v rámci evropského platebního rozkazu požadoval úroky narostlé do data zaplacení jistiny.

49 Kromě toho tento výklad není zpochybněn argumenty uplatněnými portugalskou vládou a vládou Spojeného království ve prospěch výkladu těchto ustanovení, podle kterého nemohou být úroky požadovány za období následující po vydání platebního rozkazu.

50 Na rozdíl od toho, co tvrdí Spojené království, nemůže totiž okolnost, že pokyny pro vyplnění formuláře návrhu na vydání evropského platebního rozkazu nacházející se v příloze I nařízení č. 1896/2006 uvádějí v bodě 7 pouze možnost požadovat úroky narostlé do data rozhodnutí soudu o takovém návrhu, zbavit žalobce možnosti požadovat rovněž úroky narostlé po tomto datu. I když tyto pokyny mohou bezpochyby sloužit jako pomůcka k výkladu uvedeného nařízení, mají totiž, jak na to poukázal generální advokát v bodě 86 svého stanoviska, pouze orientační charakter a vyčerpávajícím způsobem nezahrnují všechny situace, které mohou v praxi nastat.

51 Co se dále týče argumentu portugalské vlády vycházejícího z čl. 12 odst. 3 písm. a) nařízení č. 1896/2006, je třeba konstatovat, že toto ustanovení stanoví, že v evropském platebním rozkazu je žalovaný informován o částce, kterou má žalobci zaplatit. Žalovaný je přitom informován o této částce nejen tehdy, pokud jsou v evropském platebním rozkazu uvedeny konečné částky jistiny a úroky, nýbrž i v případě, kdy tento rozkaz uvádí částku jistiny, jakož i úrokovou sazbu a období, za něž jsou tyto úroky požadovány. Mimoto výklad uvedeného ustanovení, který neumožňuje žalobci požadovat úroky narostlé do data zaplacení jistiny, by byl z důvodů vylíčených v bodech 44 až 46 tohoto rozsudku v rozporu s účelem uvedeného nařízení.

52 Je třeba dodat, že ustanovení nařízení č. 1896/2006 nemohou sama o sobě bez základu v právu, kterým se řídí právní vztah mezi žalobcem a žalovaným, představovat právní základ návrhu na zaplacení úroků narostlých do data zaplacení této pohledávky. Vzhledem k tomu, že nařízení č. 1896/2006 upravuje pouze procesní aspekty mechanismu platebního rozkazu, se totiž všechny otázky týkající se hmotného práva, včetně otázky druhu úroků, které mohou být požadovány v rámci tohoto řízení, v zásadě nadále řídí právem použitelným na vztah mezi stranami, z něhož plyne daná pohledávka.

53 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že je třeba na třetí a čtvrtou otázku odpovědět, že článek 4 a čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1896/2006 musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby žalobce v rámci návrhu na vydání evropského platebního rozkazu požadoval úroky za období od data jejich splatnosti do data zaplacení jistiny.

K páté otázce

54 Podstatou páté otázky předkládajícího soudu je, jakým způsobem musí být vyplněn formulář evropského platebního rozkazu nacházející se v příloze V nařízení č. 1896/2006, je-li žalovanému přikázáno zaplatit žalobci úroky narostlé do data zaplacení jistiny.

55 Úvodem je třeba uvést, že ve zmíněném formuláři se nachází vodorovná řádka s nadpisem „Úrok (od)“, jež se protíná se třemi svislými sloupci nadepsanými „Měna“, „Částka“ a „Datum (den/měsíc/rok)“.

56 V této souvislosti je třeba poukázat na to, jak vyplývá z jedenáctého bodu odůvodnění nařízení č. 1896/2006, že se řízení o evropském platebním rozkazu musí v co největší míře zakládat na použití vzorových formulářů, aby byl usnadněn jeho průběh a umožněno využití automatizovaného zpracování údajů.

57 Vzhledem k tomu, že jsou formuláře založeny na nejběžnějších situacích, které mohou v praxi nastat, je přitom nutno konstatovat, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, kdy formulář evropského platebního rozkazu nestanoví výslovně možnost uvést, že je žalovaný povinen zaplatit žalobci úroky narostlé do data zaplacení jistiny, musí být obsah uvedeného formuláře přizpůsoben zvláštním okolnostem věci tak, aby soud mohl takové rozhodnutí přijmout.

58 Formulář evropského platebního rozkazu tudíž musí být vyplněn tak, aby si žalovaný mohl být plně vědom rozhodnutí, že musí zaplatit žalobci úroky narostlé do data zaplacení jistiny, a mohl jasně identifikovat úrokovou sazbu, jakož i datum, od kterého jsou tyto úroky požadovány. Za předpokladu, že jsou tyto požadavky splněny, mohou být konkrétní podmínky týkající se způsobu vyplnění uvedeného formuláře stanoveny vnitrostátním soudem.

59 Vnitrostátní soud může například ve formuláři evropského platebního rozkazu uvést měnu ve sloupci stanoveném za tímto účelem, úrokovou sazbu ve sloupci nadepsaném „Částka“ a ve sloupci „Datum (den/měsíc/rok)“ upřesnění, že je žalovaný povinen zaplatit úroky od určitého data do data zaplacení jistiny.

60 V důsledku toho je třeba na pátou otázku odpovědět, že pokud je žalovanému přikázáno zaplatit žalobci úroky narostlé do data zaplacení jistiny, je na uvážení vnitrostátního soudu, jaký konkrétní způsob zvolí pro vyplnění formuláře evropského platebního rozkazu, který se nachází v příloze V nařízení č. 1896/2006, za předpokladu, že takto vyplněný formulář žalovanému umožňuje si být plně vědom rozhodnutí, že musí zaplatit úroky narostlé do data zaplacení jistiny a jasně identifikovat úrokovou sazbu, jakož i datum, od kterého jsou tyto úroky požadovány.

K šesté, sedmé a osmé otázce

61 S ohledem na odpověď podanou na třetí a čtvrtou otázku není namístě odpovídat na další položené otázky.

K nákladům řízení

62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Článek 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu, musí být vykládán v tom smyslu, že taxativním způsobem upravuje požadavky, které musí splňovat návrh na vydání evropského platebního rozkazu.**

Vnitrostátní soud může na základě článku 25 uvedeného nařízení a s výhradou podmínek uvedených v tomto článku určit výši soudních poplatků podle podmínek stanovených jeho vnitrostátním právem za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu, a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem.

2) **Článek 4 a čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1896/2006 musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby žalobce v rámci návrhu na vydání evropského platebního rozkazu požadoval úroky za období od data jejich splatnosti do data zaplacení jistiny.**

3) **Pokud je žalovanému přikázáno zaplatit žalobci úroky narostlé do data zaplacení jistiny, je na uvážení vnitrostátního soudu, jaký konkrétní způsob zvolí pro vyplnění formuláře evropského platebního rozkazu, který se nachází v příloze V nařízení č. 1896/2006, za předpokladu, že takto vyplněný formulář žalovanému umožňuje si být plně vědom rozhodnutí, že musí zaplatit úroky narostlé do data zaplacení jistiny a jasně identifikovat úrokovou sazbu, jakož i datum, od kterého jsou tyto úroky požadovány.**

Podpisy.